

Madencilerin Anıları

2008 yapımı, 60 dakika, Reji; Pashalis Papapetru, Fotoğraf; Nicos Avraamidis, Müzik; Pambos Sakkas, Yapım Danışmanları; Pandelis Varnava, Dr. Yeorgios Konstantinidu, Belgesel bir PEO yapımıdır.

Belgesel Kıbrıs'ta 1948 CMC Maden Grevi temel alınarak hazırlanmıştır. Bu tarihi grev bir çok anlamda Kıbrıs işçi sınıfının oluşumunda silinemez izler bırakmış bir grevdir. Belgeselde işçilerin anıları temel alınmıştır. Kıbrıs'ta gerçekleşen ilk ortak 1 Mayıs kutlamasının da gerçekleştiği grev sırasında, İngiliz Sömürge polisi işçilere ateş açmış, grev 125 gün sürmüştü.

Baf gibi uzak yerlerden maden işlemeye gidenlerin yatacak yeri yoktu. Kahvehanelerde sandalye hatta yerde yatan işçiler olduğu anlatıldı. Bir tanesi, " Benim uyku için üç parça eşya vardı. Yere serdiğim hasır, başımın altına koyduğum bir yastık ve bir pataniya" dedi.

İşçiler haftalık toplam 44 saat çalışma dahil daha iyi çalışma koşulları için mücadelelerini ileri taşıma noktasına gelirken dönemin Amerikan Maden Şirketi CMC'nin Amerikalı Müdürünün söyledi şu sözlerin altı çizildi belgeselde: "Amerika dünya genelinde komünistlere karşı milyonlarca dolar harcıyor, burada da birkaç bin dolar harcarsak ne olur?"

"... Bazı maden ocaklarında madeni katırlar taşırdı. Çok ağır olan yükü çekemeyen katırların bazılarının ayakları kırılırdı. Ayakları kırılan katırlar vurularak öldürülür, öldürülen her katır için sahibine 100 lira tazminat verilirdi. Madende çalışırken ölen işçilerin de tazminatı 100 liraydı. Ama o parayı almak için iyi avukat tutmak gerekirdi. Anlayacağınız insanın katır kadar değeri yoktu."

Festival Gazetesi

emekçiler tarafından, emekçiler için

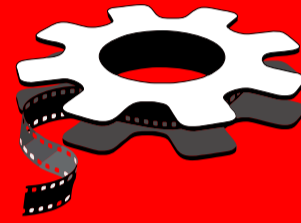
3 - 13 Ekim 2009

Yıl: 2

Sayı:2

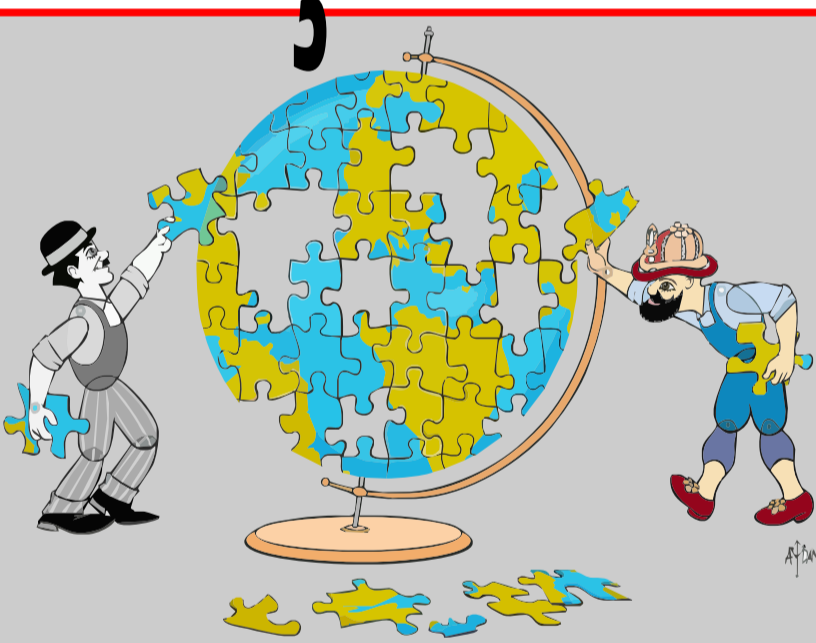
ÜCRETSİZDİR

2. Uluslararası Kıbrıs İşçi Filmleri Festivali

KTÖS, KTOEÖS, KTAMS, BES, Tıp-İş, DAÜ BİR-SEN, GÜÇ-SEN, KTMMOB, Baraka Kültür Merkezi, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Öğrenci Mücadelesi

EMEKCİNİN FESTİVALI YENİDEN

Niye Karagöz'le Şarlo?

Çünkü

- * İki de 'toprakta karınca, suda balık, havada kuşur', Nazım'dan
- * İki de hakikattir, hayal perdesinden.
- * İki de küçük "büyük" adamlardır ervah-ı ezelden
- * İki de gönül işçisidir, ekmeğini "taştan" çıkartan.
- * İki de bitmeyen bir Cumartesi'dir, güneşli günlerden.
- * İki de has tembellerdir, aylıklık mektebinden.
- * İki de özgür ruhludur, gelecek filan takmayan
- * İki de çomaktır düzenin tekerine, eyvallahları yoktur otoriteye.
- * İki de gerçekçidir imkansız isteyen.
- * İki de hayalgücüdür, gerçeğin çölünden.
- * İki de kaybedecek birşeyi olmayan;
patlak bir ayakkabı, eski bir ceketten
- * İki de umuttur, sol memenin altındaki cevahirden
- * İki de karaşındır, "gözü kara" iki sürmeli
- * İki de Parasız Yatılıdır, devlet dersinden.
- * İki de uzanamadığı ciğere, demez "mundar". Çıkar alır o yerden.
- * İki de çalar göle maya, "tutar mı ola" demeden.
- * İki de şarabi eşkiyadır,
Robin Hood, Dadaloğlu, Bedrettin meşrebinden.
- * İki de Karagöz'dür Şarlo iken, Şarlo'dur Karagöz iken.
- * İki de evrensel yerel iken, yereldir evrensel iken.

Aydan Çelik

Uluslararası Kıbrıs İşçi Filmleri Festivali'nin 2.si ile yeniden karşınızdayız. Birincisini 2007 yılının Aralık ayında düzenlediğimiz festivalimiz bu yıl gerek organizasyon olarak daha olgunlaşmış, gerekse de düzenleyici örgütlerin sayısı artmış olarak gerçekleşiyor.

Bu yılki festivalimiz küresel ekonomik krizin etkilerini çok ağır bir şekilde hissettiğimiz, sermayenin ve sermaye çıkarlarını savunan devletin; krizin bedelini biz çalışanlara ödetmek için düzenlediği saldırı dalgasına karşı direnişlerin yaşandığı bir zamana da denk geldi.

Sermaye küreselleştikçe krizleri de küreselleştiriyor. Küresel kriz, en fazla geçimini emeği ile sağlayan biz çalışanları etkiliyor. Sermaye ve devlet zararlarının faturasını biz çalışanlara çıkarıyor. Bu da, sermaye saldırısına karşı direnişin küreselleşmesi ihtiyacını doğuruyor. İşte ilk kez 1994 yılında ABD'de; daha sonra ise Japonya, Kore, Arjantin, Bolivya, Uruguay, Şili, Meksika, çeşitli Avrupa ülkeleri ve Türkiye'de düzenlenen Uluslararası İşçi Filmleri Festivali bu amaçla gerçekleştiriliyor. Sermayenin küresel saldırısına her coğrafyada eşit ölçüde maruz kalan işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin birbirlerinin sesini duymasını kolaylaştırmak festivalimizin en temel amaçlarından biridir.

Bu yıl festivalde; Meksika, Türkiye, Arjantin, İtalya, İspanya, Fransa, Güney Kore ve ABD gibi dünyanın birçok coğrafyasında, küresel sermayeye karşı yürütülen başarılı/başarısız mücadeleleri anlatan 10 filmimiz var. Ve bu filmlerin 3 tanesi de ülkemiz Kıbrıs'tan. KTÖS ve KTOEÖS'ün mücadelelerini anlatan tanıtım filmleri yanında, ülkemiz işçi sınıfının oluşumunda tarihi bir yere sahip 1948 Maden Grevini, madencilerin kendi ağzından aktaran önemli bir belgesel de gösterim programımızda yer alıyor. Festivalimiz sadece değişik ülkelere değil, mücadelenin farklı alanlarına da ışık tutması bakımından bizce zengin kurgulandı. Geçici ve güvencesiz işçiler, kadın işçiler, öğrenci mücadeleleri, öğretmen mücadeleleri, kent dönüşüm programları, özelleştirme karşıtı mücadeleler gibi konulardan seçmeye çalıştığımız filmlerimizi beğenerek izleyeceğinizi umut ediyoruz.

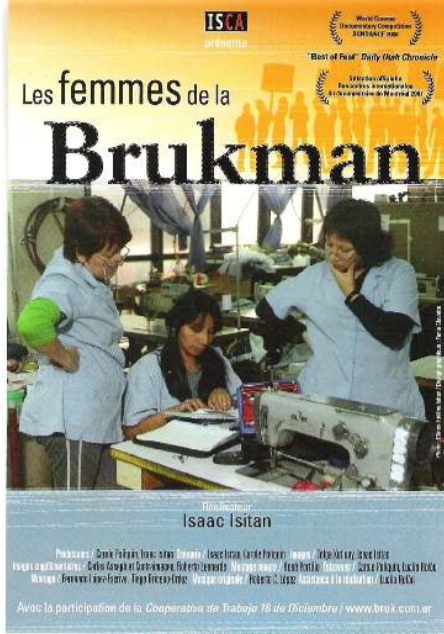
UBP hükümetinin arsız bir iştahla uygulamaya koyduğu emek düşmanı politikalarının izlerini, dünyanın çeşitli coğrafyalarında bulacağız. Ve umarız ki; farklı coğrafyaların emek mücadelelerinden farklı deneyimler elde ederek kendi mücadelemizi zenginleştireceğiz. Emekçiler tarafından ve emekçiler için hazırlanan bu festival, sizin festivalinizdir. Hoş geldiniz.

Festival Komitesi

Brukmanlı Kadınlar

2008 yapımı, 88 dakika, Yönetmen; İshak Işıtan

"Brukman'lı Kadınlar", Arjantin'de yaşanan ekonomik çöküş koşulları altında, Buenos Aires'teki bir erkek giyim fabrikasını devralan kadın işçilerin ilham verici öyküsünü anlatmaktadır. Brukman Giyim firmeti'nin sahipleri ödemeleri imkânsız olan faturalar, bütçe açığı ve işçi ücretleriyle karşı karşıyadır ve tüm yönetimi işçilere tek bir kelime açıklama yapmadan tasfiye etmiştir. Zanaatlarına, ailelerine ve birbirlerine olan bağlılıklarının verdiği güçle Brukman işçileri fabrikayı kendilerinin işletmesine karar vermiştir. Kısa bir süre sonra şirketin önceki sahipleri ve hükümet fabrikaya gelmiş ve bu durum işçilerin en temel hakları olan insanca yaşam hakkını savunmalarına yönelik barışçıl ve zorlu bir protestoyu başlatmalarına neden olmuştur. Yönetmen İshak Işıtan filmiyle, izleyiciyi işçilerin mücadelesinin her aşamasında gezdirmekte ve olayların tam merkezine götürmektedir.

Arjantinde İşgal Edilmiş İş Yerleri

Naomi KLEİN / 2003

Buenos aires - Sendika.org

1812 yılında İngiliz dokumacıları ve tekstilcileri tekstil fabrikalarına saldırarak çekiçleriyle endüstri makinelerini parçaladılar. Ludculara (Luddite Hareketine) göre yeni, makineleşmiş tezgahlar binlerce işin yok olmasına neden olduğu gibi toplumu da parçalamış bu yüzden de parçalanmayı hakketmişti. İngiliz hükümeti ise aynı fikirde değildi ve makineleri korumak ve işçi ayaklanmasını vahşice bastırmak için 14 bin askeri görevlendirdi.

Şimdi iki yüzyıl ileriye atlayalım, bu kez Buenos Aires'deki bir tekstil fabrikasına gelelim. 50 yıldır erkek takım elbisesi üreten Brukman fabrikasında makineleri parçalayanlar toplum polisi, makineleri korumak için canlarını tehlikeye atanlar ise işçiler.

Brukman fabrikasında polis işçileri sokağa atmış ve tüm sokağı makinelik tüfekler ve saldırı köpekleriyle bir askeri alana dönüştürmüştü. Bitirilmesi gereken 3 bin takımın pantolonlarını dikmek için fabrikaya giremeyen işçiler müthiş

bir destek toplayarak işe başlama zamanının geldiğini bildirdiler. Akşam 17.00'da orta yaşlı 50 terzi, düzgün saçları, düzgün ayakkabıları ve mavi iş elbiseleriyle siyah polis barikatına yürüdüler. Birisi itiverdi ve barikat yıkıldı ve Brukman'ın işçi kadınları silahsız, kol kola yavaşça yürüyerek ilerlemeye başladılar.

Sadece birkaç adım atmışlardı ki polis ateş açtı: göz yaşartıcı bomba, tazyikli su, lastik kurşunlar, sonra da gerçek kurşunlar yağdı üzerlerine. Polis hatta beyaz başörtülerinde "kaybolmuş" çocuklarının ismi işlenmiş annelere bile saldırdı.

Düzinelerce gösterici yaralanırken polis bazılarının kaçarak girdiği hastaneye de göz yaşartıcı bomba atıyordu.

Bu devlet Ludizminin; makinelere bu düşmanlığın sebebi nedir? İyi ama, Brukman herhangi bir fabrika değil ki! O bir işgal altında fabrika. Son 1.5 yıldır ülkenin her yerinde neredeyse 200 kadar, işçilerce ele geçirilmiş ve çalıştırılan fabrikadan birisi. Pek çok kişi için ulus çapında şu anda 10 binden fazla işçiyi çalıştıran ve dondurmadan traktöre kadar mal üreten fabrikalar sadece ekonomik değil aynı zamanda politik de bir alternatif yol göstermektedir.

Brukman'da işçi Celia Martinez, "Bizden korkuyorlar çünkü bir fabrikayı idare edebilirsek bir ülkeyi de idare edebileceğimizi ispat ettik" diyor. "Bunun için bu hükümet bizi bastırmayı aklına koydu".

Brukman'ı değişik yapan çıkan sesler. Makinelerin o bilinen gürültüsü ve çıkan buharların tıslaması burada da var, ama burada aynı zamanda odanın arkasındaki bir teypten gelen Bolivya halk müziği kadar genç işçilerin üzerine eğilerek onlara nasıl yeni ilmler atacaklarını gösteren yaşlı işçilerin yumuşak sesleri de var. "Daha önce buna izin vermezlerdi" diyor Martinez. "Yerimizden kalkmamıza ya da müzik dinlememize izin verilmezdi. Peki ama ruhumuzu biraz açacak müziğe niye izin yoktu?"

Brukman'da üretim araçları ele geçirilmemiş ama kanuni sahipleri tarafından terk edildikten sonra basitçe ele alınmışlardır. Fabrika yıllardır batmaktaydı, elektrik-su şirketlerine borçlar yığılmakta, 5 ay içinde terzilerin aldıkları maaş 100 Peso'dan -biri otobüs biletine bile yetmeyecek- 2 Pesoya düşmüştü.

İşçilerin yol ücreti talep etmesi üzerine iş sahipleri fakir olduklarını ileri sürerek para aramaya gideceklerini ve işçilere fabrikada beklemelerini söylediler. "Akşama kadar bekledik onları. Geceye kadar da bekledik" diyor Martinez, "Gelen giden yoktu." Kapıcıdan anahtarları aldıktan sonra Martinez ve öteki işçiler fabrikada yatmaya başladılar. O günden bu yana da fabrikayı işletmekte. Birlikmiş faturaları ödeyip hatta yeni müşteriler bile bulabildiler ve de ne kar yapmak ne de idarecilerin maaşlarını ödemek kaygısı olmadan kendilerine düzenli bir ücret bile sağlayabildiler.

Bütün bu kararlar da demokratik bir şekilde, açık toplantılarda oy verilerek alındı. "Valla, fabrika sahiplerinin neden bu kadar zorlandığını anlayamıyorum" diyor Martinez, "Ben pek muhasebeden anlamam ama benim için pek de zor gelmiyor, altı üstü hepsi toplama ve çıkarma."

Brukman burada yeni cins bir işçi hareketini temsil etmeye başlıyor. Geleneksel sendika hareketi olan işi durdurma değil, ama ne olursa olsun, inatla çalışmada sebat. Bu dogma ile gelen bir talep değil, ama gerçekçilik: nüfusun yüzde 58'inin fakirlikle yaşadığı bir ülkede dilencilik ve yaşamak için çöplükten geçinmeye sadece bir maaş uzaktalar. Arjantin'in fabrikalarını korkutan hayalet komünizm değil, yoksulluk.

Peki ama bu açıktan hırsızlık değil mi? Yani, bu işçiler makineleri satın almış değiller. Fabrika sahipleri satın almış bu makineleri ve eğer satmak ya da başka bir ülkeye taşımak isterlerse tabii ki bu onların hakları. Brukman'ın boşaltılması emrini veren hakimine sorun da bakın: "Yaşam ve fiziksel varlık ekonomik çıkarlardan daha üstün tutulamaz" demektir.

Belki pek istemli olmasa da kuralsızlaştırılmış küreselleşmenin o çıplak mantığını özetlemektedir hakim: Kapital, insanlara ve toplumlara sürecin verdiği zarara bakmadan en düşük ücretleri ve en cömert teşviki bulmakta serbest olmalıdır. Arjantin fabrikalarındaki işçilerin ise bundan başka bir görüşleri vardır. İşçilerin avukatları, bu fabrika sahiplerinin devletten aldıkları müthiş sübvansiyonları cebe indirirken, emekçilerin ücretlerini ve borçlarını ödemedikleri için zaten temel piyasa kanunlarını ihlal ettiklerini savunuyorlar. Bu durumda neden devlet bu borçlu şirketlerin kalan mallarının topluma yararlı şekilde kullanılmasında ısrar etmiyor?

Düzinelerce işçi kooperatifi daha şimdiden kanuni el koymaya hak kazanmışlardır. Brukman ise hala mücadele içinde. İnsan düşününce, 1812'de Ludcular da benzeri iddialar öne sürmüşlerdi. Kâr yapmayı tüm yaşamın üzerinde tutuyordu yeni tekstil fabrikaları. O günün işçileri de bu yıkıcı mantığa karşı makineleri kırarak mücadele etmeye çalışmışlardı. Brukman işçilerinin ise daha güzel planları var: Onlar makineleri korumak ama, mantığı parçalamak istiyorlar.

Sendika.org sitesinden Mehmet Bayram'ın çevirisi...

Dünyayı Özelleştirmek

2002 yapımı, 62 dakika, Yönetmen; Carole Poliquin

Tanrı dünyayı 7 günde yaratmışken; bugün tüm güçlü işadamları dünyayı 7 gün içinde satma niyetindedir. Tanrının sesiyle etkili bir parodiyi kullanarak belgesel, dünyanın özel çıkarlara teslim edilmesinin sonuçlarını göstermektedir: Kanadalı bir çiftçi Monsanto firması tarafından dava edilme tehlikesiyle karşı karşıyadır. Çünkü firmanın patentli tohumları rüzgarla çiftçinin tarlasına taşınmış ve ürün vermeye başlamıştır. Sigortası olmayan Amerikalılar tedavi hizmetlerinden resmi olarak yararlanamamaktadır. Dünyadaki binlerce insan su ihtiyacı içindeyken işadamları Kanada suyunu en yüksek teklifi verene satmak niyetindedirler. insanoğlu su, sağlık gibi hayati derecede önemli olan hizmetler ticarileşirse hayatına devam edebilir mi? insan hakları şirket karlarının üstesinden gelebilecek mi?

San Francisco 68 Grevi

2008 yapımı, 56 dakika, Yapımcı; Labor Video Project

"San Fransisko 68 Grevi" 1968 yılında San Fransisko Eyaleti'nde gerçekleştirilen ve 6 ay süren grevin hikâyesini anlatmaktadır. Televizyon haberlerinden görüntülerin düzenlenmesi aracılığıyla film öğrencilerin ve AFT Öğretmenler Sendikası'nın da içinde olduğu işçi hareketinin devlet üniversitesine herkesin kayıt olabilmesi ve Etnik Çalışmalar programının kurulması için kampus içinde nasıl mücadele verdiklerini anlatmaktadır. Film, grev sırasında polisin uyguladığı yoğun baskıyı ve dönemin Kaliforniya valisi olan Ronald Reagan'ın süreçte oynadığı rolü de izleyiciye aktarmaktadır. Grevin başarısına ve yeni etnik çalışmalar programının kurulmuş olmasına rağmen işçi sınıfından gelen öğrenciler, Kaliforniya Devlet Üniversitesi'nin özelleştirilmesinin etkisiyle gittikçe artan harçlar yüzünden bugün hala üniversiteye kayıt yaptırmakta zorlanmaktadır.

Herkes İçin Dünya Ayarında Şehirler

2009 yapımı, 40 dakika, Yönetmen; Ercüment Çelik

Ne zaman bir ülkede büyük uluslararası bir organizasyon yapılacak olsa ülke, dünyayı "Dünya Ayarında şehirler" yaratarak etkilemeye çalışır; sokak satıcıları yerlerinden kaldırılır, kenar mahallelerdeki gecekonduların yerine yeni binalar yapılmaya başlanır. Temelde yapılmak istenen yoksulluğun görünür olmasının önüne geçmektir. "Herkes için Dünya Ayarında şehirler" belgeseli Güney Afrika'daki sokak satıcılarına odaklanarak onların FIFA 2010 Dünya Kupası hazırlıkları sırasında yaratılmaya çalışılan "Dünya Ayarında şehirler" imajına ilişkin geleneksel elitist söylemi nasıl sarstıklarını ve yeni ve daha kapsayıcı "Herkes için Dünya Ayarında şehirler" konseptinin Güney Afrika'daki diğer grupların da katılımıyla oluşturulmasına yönelik nasıl çaba sarf ettiklerini anlatmaktadır.

5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü

KTOEÖS Tanıtım Filmi

2008 yapımı, 10 dakika

Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası'nı ve mücadelesini anlatan belgesel onurlu bir mücadelenin tarihidir.

KTÖS 1968

2008 yapımı, 10 dakika

1968'te bir grup genç öğretmen tarafından kurulan KTÖS, tüm zorluklara ve engellemelere rağmen 40 yıldır mücadele etmektedir. Belgesel, Kıbrıs Türk toplumunun demokrasi, barış ve kendi kendini yönetme mücadelesinde geçen 40 yılı anlatmaktadır.

Kum Taneleri

2005 yapımı, 62 dakika

Meksikadaki öğretmenlerinin 25 yıllık köklü mücadelesi; mücadelesi küreselleşme politikalarının Meksika'daki kamu eğitimini ne hale getirdiği, buna karşı yürütülen Meksika eğitimcilerinin mücadelesi. Filmde Köy Enstitüleri modelinin Meksika'daki ve günümüzdeki halini göreceksiniz.

"Heyecan ve ilham verici. Sıradan insanların orantısız bir güce karşı sıradışı örgütlenme, protesto ve direnişinin öyküsü." **Howard Zinn**

"Eğitim, insan hakları, sendikacılık ve küreselleşme ile ilgilenen herkes bu ilham verici filmi görmek isteyecektir." **Mexican Labor News**

"Tüm öğretmenlerin ve eğitimcilerin mutlaka görmesi gereken bir film" **Journal of Latinos and Education**

Öğretmen Mücadelesine Dair

Eğitim-Sen İstanbul 2 nolu şubeden Ali Ezger Özyürek'in yazısı kısaltılarak alınmıştır.

Eğitim-öğretimin bugünkü görüntüsüne bakarak gelecek tasarımlarında bulunmak bazıları için iflah olmaz bir iyimserlik ya da hayalcilik gibi görünebilir. Çünkü tablo gerçekten olumsuz ve idealizmini yitirmemiş az sayıdaki öğretmen dışında büyük çoğunluğun düşüncesi eğitimin "bittiği"dir. Eğitimin bittiği bir yerde öğretmenlerin ne iş yaptığını sormak gerekirse "derslere girip çıkarak zamanı doldurmak ya da öğretmeni oynamak. Öğrenci kalabalığını susturup kontrol altında tutabilmek için enerjilerini tüketerek stresle boğuşmak" yanıtını alabiliriz. İlk bakışta "bu tablonun sorumlusu biz değiliz" gerekçesinin arkasına sığınabiliriz. Gerici hükümetlerin, Türk-İslam sentezcilerinin, küresel dünyanın güçlü aktörlerinin dayatmalarının mevcut durumun başlıca sorumluları olduğunu söyleyebiliriz. Bir açıdan haklı da sayılırız. Çünkü iktidarda olan onlar, eğitim politikalarını belirleyip uygulayan egemen güçler ve onların siyasal temsilcileridir. Sonuçta eğitim bir üst yapı kurumudur ve iktidarlarca yönlendirilir. Egemen sınıfların ve onların yönetim aygıtının eğitim-öğretim faaliyetine ve öğretmene nasıl baktıklarını görmek için günlük basını izlemek yeterlidir.

Uluslararası sermaye, yeni-sömürge ülkelerde ulusal devletin kazanımları olarak hala varlığını sürdüren kurumların tasfiyesi konusunda ısrarcıdır. Ancak bizim gibi bazı ülkelerde sosyal devletin kazanımlarından geriye hala bir şeyler kaldı. Bunlar da esas olarak sağlık ve eğitimin devlet tarafından finanse edilmesidir. İşte emperyalist sermayenin göz diktiği bu alanlarda hızlı bir özelleştirme, devletin eğitim ve sağlık harcamalarının kısıtlanması süreci işlemektedir. Devlet okullarında kalitesi günden güne azalan eğitimle esas olarak "katma değer yaratacak ara işgücü" yetiştirilirken, özel okullarda "teknoloji ve bilim üretecek yüzde onluk bir kitle yetiştirilecektir." Hedef budur. Uluslararası sermaye ile işbirlikçilerinin gelecek tasarımları böyle oluşturulmuştur.

Eğitim özelleştirilirken kaçınılmaz olarak öğretmen de özelleşecektir. Eğitimin insanla ilgili bir iş olduğu düşünüldüğünde eğitimcinin de her şeyden önce insanı, çocukları seven ve onları daha güzel bir dünya düşü ile yetiştirmeyi amaçlayan kişilerden seçilmesi gerektiği açıktır. Ancak bu nitelikler göz ardı edilmektedir. Özel okullarda ve dershanelerde sadece bilgi aktaran, öğrencisi ile birebir ilişki kurmaktan kaçınan paraya endekli bir öğretmenlik anlayışı geçerlidir. Öğretmen dersinden, işinden başka bir şey düşünmemeli hele sendika, örgütlenme gibi konulardan uzak durmalı, öğrencilerinin sınav başarısına odaklanmalıdır. Çünkü günümüzde başarının yegâne ölçüsü sınav kazanmaktır. Öğrencilerin yeteneklerinin geliştirilmesi, güzel sanatların öğretilmesi ve sosyal etkinlikler gerçekte kişisel gelişimin önünü açmak için değil, özel okullar arasındaki rekabetin parçası olarak düşünülmektedir. Özel okulların fiyatlarındaki yüksek artışlar bu durumu açıkça ortaya koymaktadır. Özel okullar eğitim kuruluş olmaktan çok ticari kurumlar gibi yönetilmektedir. İş güvencesinden yoksun, olumsuz koşullarda arkadaşlarıyla rekabet halinde çalışan ve örgütlülüğünden, dolayısıyla yaşamdan uzak bir öğretmen tipi oluşmaktadır. Boş zamanlarını televizyon karşısında ya da bilgisayar başında geçiren, başlıca ilgi alanları futbol ve magazin olan öğretmenlerin öğretmen niteliği kaybolacak, sadece bilgi aktaran ve bunun karşılığında para kazanan yabancılaşmış bireyler haline geleceklerdir. Bunun örnekleri artık her yerde görülmektedir.

Öğretmen yaşadığı toplumun bir üyesi, aynı zamanda toplumun gelişmemişliğini görerek bu geriliği ortadan kaldırmayı amaçlayan bir kişidir. Yaşamı eğitim-öğretim faaliyeti ile sınırlı değildir. En basit tanımıyla Fakir Baykurt'un romanlarında anlatılan köy öğretmenidir. 50 yıl önce köy öğretmenleri tutuculukla, ağılıkla, dinsel ön yargılarla savaşmak zorundaydı.

Bugünün öğretmeni çalıştığı çevrede artık, ekonomik ve siyasi olarak güçlenen gericiliğin kol kanat gerdiği, siyasallaşmış ve organize olmuş tutuculuk ve bağınazlıkla mücadele etmek durumundadır. Kendi yoksulluğunun ve yabancılaşmanın etkisi altında, her türden dinsel, milliyetçi-şoven düşüncelere açık bu kitlenin çarpık kapitalist sistemle çelişmesini açığa çıkaracak, ona demokratik bilinç götüreceği bir çalışma ile kazanılabileceğini görmeliyiz. Öğretmenler bu süreçte kent yoksullarının yaşamlarını doğrudan ilgilendiren, ekonomik ve sosyal yanı ağır basan bir bilinçlendirme faaliyetini eğitim-öğretim faaliyetinin bir parçası olarak yürütmelidir. Eğitim sisteminin bozulmasından, özelleştirmeden en çok etkilenen kesimler bunlardır. Eğitim haklarının ellerinden alınmasına, yoksulluğa ve cahilliğe mahkûm edilmek istenmesine karşı tepki duymamak olanaksızdır. Önemli olan bu kesimlere doğru bir tarzda ulaşmak ve onlarla kalıcı bağlar kurmayı bilmektir. Öğretmen işini iyi yapan, kendini geliştiren ve gelişiminin sonuçlarını öğrencilerine aktarabilen, öğrencilerini seven, davranışları ile çevresinde olumlu izlenimler bırakan kişi olmalıdır. Çalıştığı çevrenin sorunlarına duyarlı, halkla saygı ve güven temelinde ilişkiler kurabilen biri olarak çalışmalıdır. Bu nitelikteki öğretmenlerin örgütlü gücü tüm toplumun demokratik ve devrimci dönüşümü için gerçek bir güç durumuna gelebilir.

Güvencesiz İşçiler Üzerine Direniş Öyküleri

2004 yapımı, 99 dakika

Belgesel İtalya, İspanya, Fransa, Güney Kore ve ABD de güvencesiz çalışmaya karşı yapılan eylemleri anlatan altı farklı filmden oluşmaktadır.

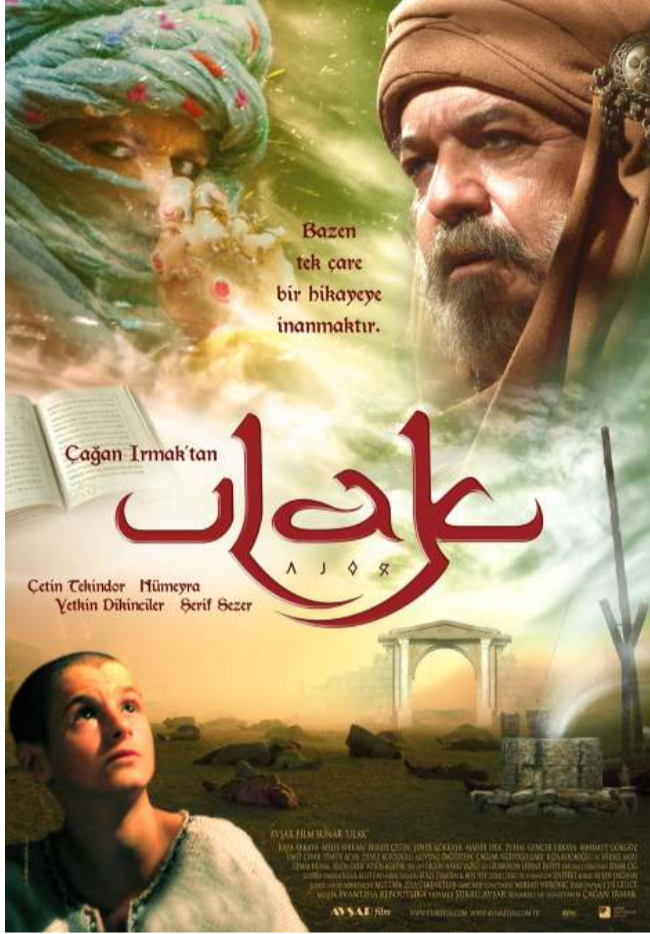
- 1- Aziz Precarious Alışverişe Gider / Saint Precarious goes to Shopping, 5'
- 2- Mc Grevi / McStrike, Paris 4'
- 3- Güvencesiz Kadınlar Doludizgin / Precarious Women Adrift -Madrid 19'
- 4- Şov Dünyasında Geçici İşçiler / Showbiz Intermittents-Fransa 30'
- 5- Dost Mu Düşman Mı / Friend Or Foe - G. Kore 23'
- 6- Güvencesizler İsyanda - Barcelona'da 1 Mayıs 9'

Ulak Yetkin Dikinciler İle Röportaj

2008 yapımı, 98 dakika, Yönetmen; Çağan Irmak, Oyuncular; Çetin Tekindor, Hümeysra, Yetkin Dikinciler

Zamansız ve mekânsız bir öykü... Film, düzeni yekten bozulmuş bir köye, köy köy dolaşan bir seyyahın, Zekeriya'nın gelişiyi ve beraberinde getirdiği sırlarla başlar. Zekeriya ile gelen sırlar, köye geri dönülmez bir değişim yaşatacaktır.

'Ulak' bir masal filmi. Siz masallara inanır mısınız?

Ben masal severim, masallarla bağ kurabilenlerdenim. Gerçek dünyayı yaşamaya çalışırken masallara daha çok ihtiyacımız var. Çünkü bir ana fikri ve bir sonu vardır. Masallar bize ayna oluyor, o zaman fark ettirici oluyor. Bazen o kötü görünen dev figürüne ihtiyacımız oluyor. Biz de devlerle yaşıyoruz; birey olarak bu hayat içinde var olmaya çalışırken bir dev tarafından sürekli kovalanan, ona yenilmemeye çalışan bir öz benlik taşımaya çalışıyoruz. Dolayısıyla masal benim hep özdeşlik kurduğum bir şeydir.

Filmin anlatım dili dolayısıyla hem kötü adamı oynuyorsunuz hem de çocukların gözlerinde yarattığı bir masal karakterini canlandırıyorsunuz...

Evet iki aşamalı; bir yaşayan Adem var köyde, bir de Zekeriya çocuklara masal anlatmaya başladığında kötünün yerine koyulan bir Adem var, hatta Adem de değil o Ademoğlu; yani insanoğlu... İnsanlar gördüklerine benzetir ya en çok... Borges'in bir

sözünü hatırlıyorum; 'Yepyeni bir canavar hayal etmeye çalışın; hayal edebileceğiniz en yeni canavar şu ana kadar hayal edilmiş olanların ya parçalanması ya da o parçalanmış taneciklerin yeniden birleşmesidir.' Hayallerimiz de aslında varoluşla sınırlı... Dolayısıyla o çocukların o küçük köyde kendilerine masal anlatan Zekeriya'nın kötüsü yerine, kendi kötü bildiklerini koymas

çok normal bir şey.

Sizin için kötü nedir?

İçimdeki kötülük... En çok kendimi kötü bulurum ben ve ona engel olmaya çalışırım. İnsan tabiatının iyicil ve kötücül olduğunu artık fark ettiğim için... Ama ben bu hayatta iyi olabilme şansını değerlendirmeye çalışıyorum. Hayata iyi katkılar verebilmek istiyorum. Belki de oyunculuğu seçmek onun için bir yol...

Peki sizi tiyatroya yönlendiren neydi?

Üniversitede felsefeyi seçtim ben. Varolana dair soru soran felsefenin arayışı, bedenimin ihtiyaçları ile de çakışınca bu beni, insanı insana anlatan oyunculuğa yöneltti.

Sol Anahtarı, müziğin kolektif olarak yapılabileceğini görmek, göstermek ve bu kolektivizmden keyif almak için; müziği, belli kalıplara bağlı kalmadan, özgürce, yaratıcılığa açık olarak üretebilmek için; başka bir kültürü, başka bir dünya özlemini, müzik aracılığıyla insanlara aktarmak, topluma müzik aracılığıyla temas etmek için bir araya gelen gönüllü müzisyenlerden oluşan devrimci bir topluluktur. Sol Anahtarı'nın ilk albümü olan "Başka Bir Şarkı" da, grubun kendi üretimi olan eserler yanında, Kıbrıs'ın anonim parçalarının yorumları da bulunmaktadır.

Sol Anahtarı

Baraka Kültür Merkezi Müzik Topluluğu

"Bir ülkenin türkülerini yapanlar yasalarını yapanlardan daha güçlüdür"

W. Shakespeare

2. Uluslararası Kıbrıs İşçi Filmleri Festivali

3 Ekim Cumartesi	Lefkoşa- 18:00 Kokteyl ve Sol Anahtarı Konseri
19:30 Açılış Töreni
20:00 Gösterim "ULAK" ve Söyleşi
5 Ekim Pazartesi	Lefkoşa- Dünya Öğretmenler Günü
KTOEÖS Tanıtım Filmi, 2008, 10'
KTÖS 1968, 2008, 10'
KUM TANELERİ, 2005, 62'
7 Ekim Çarşamba	Lefkoşa- DÜNYAYI ÖZELLEŞTİRMEK, 2002, 62'
Mağusa- ULAK, 2008, 98'
9 Ekim Cuma	Lefkoşa- BRUKMANLI KADINLAR, 2008, 88'
Mağusa- SAN FRANCISCO 68 GREVİ, 2008, 56'
10 Ekim Cumartesi	Lefkoşa- GÜVENCESİZ İŞÇİLER ÜZERİNE, 2004, 99'
Mağusa- GÜVENCESİZ İŞÇİLER ÜZERİNE, 2004, 99'
12 Ekim Pazartesi	Lefkoşa- MADENCİLERİN ANILARI, 2008, 60'
13 Ekim Salı	Lefkoşa- HERKES İÇİN DÜNYA AYARINDA ŞEHİRLER, 2009, 40'

Tüm gösterimler saat 20:00'da başlayacak ve ÜCRETSİZ olacak; Mağusa gösterimleri GAZİMAĞUSA BELEDİYE SARAYI'nda, Lefkoşa gösterimleri ATATÜRK KÜLTÜR MERKEZİ'nde gerçekleşecektir.